

Březen

Divadelní zpravodaj >>> 106. sezóna 2015/2016

OHLÉDNUTÍ ZA GRAND FESTIVALEM SMÍCHU

JINDRA JANOUŠKOVÁ MÁ NA DOSAH CENU THÁLIE

TEMNÁ SEVERSKÁ DRAMATIKA NA MALÉ SCĚNĚ

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA

Březen

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	1.	10:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	KONEC 12:25	11. REPRÍZA	D
		19:00	KONEC MASOPUSTU		3. REPRÍZA	F
STŘEDA	2.	8:30	T. Jarkovský – J. Vašíček / PRINCEZNA TURANDOT			ŠK
			Pohádkový příběh kruté a pyšné princezny. Režie J. Vašíček. Divadlo Drak, Hradec Králové			
		10:30	PRINCEZNA TURANDOT			ŠK
		19:00	RODINNÝ PODNIK	KONEC 21:40	13. REPRÍZA	R
ČTVRTEK	3.	19:00	A. P. Čechov / RACEK			Q
			Klasická komedie o nenaplněných ideálech a citech. Hrají K. Melíšková, J. Plesl, V. Khék Kubařová, I. Trojan a další. Režie M. Vajdička. Dejvické divadlo, Praha			
PÁTEK	4.	19:00	KONEC MASOPUSTU		4. REPRÍZA	H
SOBOTA	5.	19:00	P. Kolečko / ŽENA ZA PULTEM 2: PULT OSOBNOSTI			→★
			Legendární vševědoucí levicová prodavačka se vrací ve vizionářské komedii, která je tak šílená, že to možná jednou může být pravda! Hrají J. Lábus a O. Kaiser. Režie D. Drábek. Divadlo Kalich, Praha			
NEDĚLE	6.	15:00	ULICE PLNÁ KOUZEL			P_N
			Humorné a zároveň poetické představení, které originálně využívá prvky černého divadla, tanec i pantomimu. Děti se na konci seznámí s technikou černého divadla a na chvíli se budou moci stát i hercem na jevišti. Divadlo Metro, Praha			
PONDĚLÍ	7.	8:30	ULICE PLNÁ KOUZEL			ŠK
		10:30	ULICE PLNÁ KOUZEL			ŠK
		17:00	ULICE PLNÁ KOUZEL			P_P
STŘEDA	9.	17:00	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 19:30	23. REPRÍZA	L
PÁTEK	11.	19:00	DIVADELNÍ BÁL			

→ str. 17

Ples pro předplatitele a diváky s vyhlášením nejoblíbenější herečky a herce VČD roku 2015.

SOBOTA	12.	19:00	MĚSTSKÝ PLES			 str. 17
Ples statutárního města Pardubice.						
ÚTERÝ	15.	18:00	VEČER KLASICKÉHO BALETU A TANCE			
Vystoupení žáků studia Ballet Prima Pardubice spolu se svými hosty – sólisty baletu Národního divadla Praha a žáky ZUŠ Havlíčkova Pardubice.						
STŘEDA	16.	19:00	KONEC MASOPUSTU		5. REPRÍZA	B
ČTVRTEK	17.	10:00	HEJ, MISTŘE!	KONEC 12:40	14. REPRÍZA	ŠK
		19:00	KRÁLOVA ŘEČ	KONEC 21:30	39. REPRÍZA	
PÁTEK	18.	19:00	J. Barbier / V PAŘÍŽI BYCH TĚ NEČEKALA, TATÍNKU			
Představení pořádané Lions Clubem Pardubice, jehož výtěžek bude věnován na charitativní účely. P. Nárožný v hlavní roli komedie o pařížském dobrodružství sympatického venkovana. Režie J. Novák. Agentura Harlekýn, Praha						
SOBOTA	19.	18:00	KONEC MASOPUSTU		6. REPRÍZA	T
NEDĚLE	20.	17:00	JEPTIŠKY	KONEC 19:20	60. REPRÍZA	ZADÁNO
PONDĚLÍ	21.	19:00	S. S. Prokofjev / ROMEO A JULIE			
Baletní verze nejslavnějšího příběhu všech dob. Choreografie a režie R. Balogh. Moravské divadlo Olomouc / Pardubické hudební jaro 2016						
ÚTERÝ	22.	9:30	O. Wilde / THE CANTERVILLE GHOST (Strašidlo cantervillské)			ŠK
Dramatizace jednoho z prvních Wildových děl o boji starého anglického strašidla proti Američanům, kteří koupili zámek Canterville. Režie P. Stebbings. TNT Theatre Britain						
		12:30	THE CANTERVILLE GHOST			ŠK
		19:00	PETR KOLÁŘ – VYZNÁNÍ			
Koncert z nového turné oblíbeného rockového a muzikálového zpěváka.						
STŘEDA	23.	18:00	RODINNÝ PODNIK	KONEC 20:40	14. REPRÍZA	X
ČTVRTEK	24.	19:00	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 21:30	24. REPRÍZA	C
PÁTEK	25.	19:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	KONEC 21:25	12. REPRÍZA	
SOBOTA	26.	19:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 21:10	43. REPRÍZA	
ÚTERÝ	29.	19:00	RODINNÝ PODNIK	KONEC 21:40	15. REPRÍZA	M
STŘEDA	30.	10:00	P. Dostál – R. Pogoda / VÝTEČNÍCI			ŠK
Muzikál o maturitní třídě premiantů, kteří si užívají poslední rok studia. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK						
		17:30	HEJ, MISTŘE!	KONEC 20:10	15. REPRÍZA	S
ČTVRTEK	31.	10:00	LHÁŘI	KONEC 12:30	28. REPRÍZA	ŠK
		18:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	KONEC 20:25	13. REPRÍZA	N

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PÁTEK	4.	18:00	M. Doležalová / KAFE A CIGÁRKO			
			3D verze úspěšného blogu populární herečky. Účinkují B. Jánová a G. Hašek. LiSTOVÁNÍ			
SOBOTA	5.	18:00	KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?	KONEC 20:15	22. REPRÍZA	T₁
NEDĚLE	6.	16:00	TUČNÁCI NA ARŠE	→ KONEC 17:10	21. REPRÍZA	
PONDĚLÍ	7.	19:00	L. Norén / TICHÁ HUDBA	🔗 str. 18–19	PREMIÉRA	
			Dramatická miniatura o tom, zda se lze vyrovnat s pravděpodobně největší životní ztrátou. Hrají P. Janečková, M. Sikorová, T. Lněnička a L. Špíner. Režie J. Kačmarčík j. h. INprojekt			
STŘEDA	9.	19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45	12. REPRÍZA	B₁
ČTVRTEK	10.	19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45	13. REPRÍZA	C₁
PONDĚLÍ	14.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	59. REPRÍZA	
STŘEDA	16.	10:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 12:10	34. REPRÍZA	ŠK
PÁTEK	18.	18:00	KDO SE BOJÍ V. WOOLFOVÉ?	KONEC 20:15	23. REPRÍZA	U₁•U₂
NEDĚLE	20.	16:00	P. Šrut – G. Miklínová / LICHŮŽROUTI			
			Scénické čtení knihy o záhadných tvorech, kteří žerou ponožky a z párů dělají licháče. Účinkují V. Hollá, P. Oubram a T. Drápela. LiSTOVÁNÍ			
PONDĚLÍ	21.	9:00	B. Zelenka – E. Zámíš / ELCE, PELCE DO PEKELCE			ŠK
			Zábavná pohádka o dvou kouzelných ptácích. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
		10:30	ELCE, PELCE DO PEKELCE			ŠK
		19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45	130. REPRÍZA	
STŘEDA	30.	19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45	14. REPRÍZA	B₂
ČTVRTEK	31.	19:00	LENKA DUSILOVÁ			
			Koncert šestinásobné držitelky hudební ceny Anděl, která nemá ve zvyku se opakovat.			

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	3.	10:00 & 19:00	A JE TO V PYTLI!	ČESKÁ TŘEBOVÁ	
SOBOTA	5.	19:00	DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ	MLADÁ BOLESLAV	
ÚTERÝ	8.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	HLINSKO	
ÚTERÝ	15.	19:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	CHRUDEM (DIVADLO K. PIPPICHA)	CH
PÁTEK	18.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	HRADEC KRÁLOVÉ (SÁL FILHARMONIE)	HK
ÚTERÝ	22.	19:00	CABARET	JAROMĚŘ	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabsurdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek j. h.

A. Ayckbourn / RODINNÝ PODNIK

Dynamická komedie o zkorumpovaném systému a světě. Hrají J. Kalužný, L. Mecerodová, P. Janečková, J. Pejchal a další. Režie R. Bellan j. h.

M. McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ

Tragikomedie drsná i melancholická jako irský venkov nebo zapomenuté ostrovy o překračování vlastních hranic. V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špíner j. h.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Hrají P. Borovec, L. Špíner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

E. Albee

🔗 str. 14–16

KDO SE BOJÍ V. WOOLFOVÉ?

Dráždivá sonda do manželských vztahů plná dějových zvratů, smutku i humoru. Hrají J. Janoušková, J. Kalužný, J. Ondrušková a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

S. Beckett / ŠTASTNÉ DNY

Bizární groteska z konce světa i života jednoho páru. Hrají Z. Bittlová a M. Mejzlík. Režie J. Augustín j. h.

V. Mašková / HEJ, MISTŘE!

Životní poutí významného českého skladatele J. J. Ryby. V hlavní roli T. Lněnička. Režie M. Tarant j. h.

P. Valentine / MEZI NEBEM A ZEMÍ

Romantická komedie o soužití dvou světů. Mladí manželé se nastěhují do domu, který stále ještě obývají i duchové bývalých majitelů... V hlavních rolích P. Janečková, P. Dohnal, M. Sikorová a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

A. Schnitzler / DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ

Tragikomedie o partnerských vztazích muže a ženy, o manželství, lásce a nevěře, ale především o duši, která je nám často neznámou pevninou. V hlavních rolích M. Němec a P. Janečková. Režie R. Lipus j. h.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec. Režie P. Novotný.

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla a zábava. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

J. Brdečka – J. Rychlík – V. Hála 🔗 **str. 7** **LIMONÁDOVÝ JOE**

Česká hudební parodie westernů z Divokého západu. V titulní roli J. Pejchal. Režie M. Schejbal j. h.

R. a M. Cooney / A JE TO V PYTLI!

Překvapivá komedie o adopci s nevyžádanou „pomocí“. V hlavních rolích L. Špíner, P. Borovec a J. Pejchal. Režie R. Bellan j. h.

J. Topol / KONEC MASOPUSTU

Básnické drama odehrávající se na konci masopustního veselí v době dokončování kolektivizace vesnic. Poslední, kdo vzdoruje, je rolník Král. Nejde však jen o něj, ale o tradiční hodnoty jako takové! V hlavních rolích M. Mejzlík, M. Němec, P. Borovec, J. Ondrušková, J. Pejchal a masopustní maskary. Režie B. Rychlík j. h.

U. Hub / TUČŇÁCI NA ARŠE

Úsměvný biblický příběh v klauniádě o třech tučňácích. Hrají V. Macková, J. Ondrušková, P. Borovec a L. Špíner. Režie M. Pecko j. h.

D. Seidler / KRÁLOVA ŘEČ

Dramatický příběh státníka, který překonal hendikep a nedůvěru v sebe sama. V hlavních rolích M. Mejzlík a J. Kalužný. Režie P. Novotný.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie plná svěží energie, která nabízí nevšední pohled na život rádoových sester. Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a J. Ondrušková. Režie L. Olšovský j. h.

J. Kander – F. Ebb – J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špíner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

J. Lynn – A. Jay – K. Žantovská

JISTĚ, PANE MINISTŘE

Divadelní verze kultovního britského televizního sitcomu o tom, jak se dělá vysoká politika. V hlavních rolích P. Dohnal, P. Kostka j. h. a M. Němec. Režie P. Novotný.

PŘIPRAVUJEME NA DUBEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE **10.** 16:00

CHARLEYOVA TETA

PÁTEK **15.** 19:00

JEPTIŠKY

SOBOTA **23.** 19:00

K. Čapek / BÍLÁ NEMOC

PREMIÉRA

Proslulé drama jako varování před hrozbou války i námi samotnými. V hlavních rolích M. Němec, T. Lněnička, M. Mejzlík a R. Žák. Režie M. Tyc j. h.

PONDĚLÍ **25.** 19:00

E. Assous / HERCI JSOU UNAVENI

Komedie z hereckého prostředí s pověstným francouzským humorem a šarmem. Hrají S. Skopal, S. Postlerová / V. Křížová, M. Zahálka, N. Konvalinková / J. Boušková, V. Vydra/ J. Čenský a další. Režie J. Novák. **Agentura Harlekýn, Praha**

SOBOTA **30.** 19:30

LHÁŘI

DERNIÉRA

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA **2.** 18:00

KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?

J. Janoušková za roli Marthy v užší nominaci na Cenu Thálie 2015!

SOBOTA **9.** 19:00

M. Ríml / SEXY PRÁDLO

PREMIÉRA

Manželství ve hře na pomezí sitcomu a vztahové komedie. Co může oživit vztah Alice a Henryho natolik, aby zůstali spolu? Hrají R. Chvalová a A. Postler. Režie A. Doležal j. h.

ČTVRTEK **14.** 19:00

M. McDonagh / PAN POLŠTÁŘ

Autor krutých pohádek je podroben krutému policejnímu výslechu, jeho bratr je podroben krutému svrbění zadku, oba dohromady jsou podrobeni drsnému setkání pohádek s realitou. Hrají O. Rychlý, J. Láska, O. Novotný a F. Müller. Režie T. Karpianus. **Divadlo Perštýn, Praha**

ČTVRTEK **28.** 19:00

MRZÁK INISHMAANSKÝ

DERNIÉRA

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

JOE, KRÁSKA a ZVÍŘE – hlavní postavy letošního léta na Kuňce

Zima ještě neskončila (přestože to venku pravou ladovskou zimu moc nepřipomíná), ale my se již připravujeme na předprázdninové hraní v plenéru na Kunětické hoře – termíny jsou naplánovány, předprodej vstupenek spuštěn...

Do magického prostoru na vyhlídce pod hradem se i letos navrátí neochvějný strážce zákona s podmanivým hlasem tenora, milovník Kolaloky a idol nejen arizonských žen **Limonádový Joe**, jehož skvěle ztvárňuje Josef Pejchal. V režii Milana Schejbala dále uvidíte Martinu Sikorovou, Veroniku Mackovou, Janu Ondruškovou, Ladislava Špinera, Milana Němce či Petra Dohnala. Chybět samozřejmě nebude ani divčí taneční a pěvecká company, řada pistolníků a folk-folklórní skupina Trdlo. **Reprízy Joea zde uvedeme od čtvrtka 26. května do soboty 28. května tradičně od 20.30 hodin.**

Novinkou na letní scéně pak bude Hrubínovo pojetí staré francouzské pohádky o zázraku lásky **Krása a zvíře**. V titulních rolích tajemného příběhu, který jistě potěší nejen dětského, ale i dospělého diváka, se představí nejmladší členové našeho souboru Veronika Macková a Josef Láska. Režie se ujme Petr Novotný, jenž ke spolupráci přizval zpěváka a skladatele Michala Hružu. Těšte se tedy nejen na krásné verše, lyrický příběh, bohatou výpravu, ale i na poutavou hudbu a písně, které si budete notovat ještě dlouho po představení...

Premiéry se uskuteční o víkendu 11. a 12. června, reprízy pak 16. – 18. června a 24. – 26. června vždy od 20.30 hodin.

Přijďte s námi i letos zažít neopakovatelnou atmosféru při představeních pod širým nebem s kulisou hradu za scénou a svitem měsíce nad hlavou, lítovat určitě nebudete!

RaS

TAKTO UVIDÍTE J. PEJCHALA ALIAS LIMONÁDOVÉHO JOEA JENOM NA KUNĚTICKÉ HOŘE, FOTO J. FAUKNER

Výsledky XVI. ročníku GRAND FESTIVALU SMÍCHU

LIDSKÁ TRAGIKOMEDIE, FOTO M. ŠPELDA

1. února byly v Městském divadle slavnostně rozdány ceny XVI. ročníku GRAND Festivalu smíchu. Závěrečný Galavečer smíchu v režii Jana Brichcína uváděli Hynek Čermák, Petra Janečková, Jana Ondrušková a Veronika Macková. Program večera opět snímala Česká televize, která ho poté v posunutém přímém přenosu odvysílala na programu ČTart.

Soutěžní komedie hodnotila odborná porota, která letos zasedala ve složení: divadelní recenzenti Jana Paterová a Jan Kolář, dramaturg České televize a pedagog DAMU Zdeněk A. Tichý, režisér Otakar Kosek a herec, režisér i dramaturg Petr Klariň Klár. Alternativou odborné poroty byla stejně jako v minulých ročnících studentská porota sestavená

JMÉNO, FOTO J. KRATOCHVIL

J. VODŇANSKÝ NA GALAVEČERU SMÍCHU, FOTO M. KLÍMA

tentokrát studentkami JAMU Brno, Univerzity Pardubice, Slezské univerzity Opava a pardubického Gymnázia Dašická. Své hlasy samozřejmě odevzdávali i sami diváci.

Popáté v historii festivalu byla vedle tradičních cen vyhlášena i Cena Genia smíchu, která je oceněním za mimořádný přínos v herectví, režii či jiné oblasti divadelnictví komediálního žánru. O držitelé této ceny, jejichž název je odvozen od Kafkovy sochy Genia v průčelí historické budovy VČD, rozhoduje Akademie Genia smíchu složená z kritiků, divadelních publicistů, teoretiků, ale i režisérů a dramaturgů. Držiteli ceny, kterou doprovází originální plastika akademické sochařky Kláry Klose, již jsou Jiří Suchý, Lubomír Lipský, Jan Borna a David Drábek. RaS

KOMEDIE ROKU 2015 – ŠKOLA ŽEN, FOTO ARCHIV DFXŠ

KOMEDIE ROKU 2015

Molière / ŠKOLA ŽEN

Režie a úprava Ivan Rajmont Divadlo F. X. Šaldy Liberec

NEJLEPŠÍ ŽENSKÝ HERECKÝ VÝKON

ALENA ANTALOVÁ

v roli Elisabeth Garaud-Larchet v komedii JMÉNO v režii Petra Gazdika
Městské divadlo Brno

NEJLEPŠÍ MUŽSKÝ HERECKÝ VÝKON

JAN VONDRÁČEK

v roli Jaroslava Pulce v komedii LIDSKÁ TRAGIKOMEDIE v režii Hany Burešové
Divadlo v Dlouhé, Praha

CENA ODBORNÉ POROTY

L. Klíma / LIDSKÁ TRAGIKOMEDIE

Režie Hana Burešová Divadlo v Dlouhé, Praha

CENA STUDENTSKÉ POROTY

M. Delaporte – A. de La Patellière / JMÉNO

Režie Petr Gazdík Městské divadlo Brno

KOMEDIE DIVÁKŮ

M. Delaporte – A. de La Patellière / JMÉNO

Režie Petr Gazdík Městské divadlo Brno

CENA GENIA SMÍCHU 2016

JAN VODŇANSKÝ

za celoživotní přínos divadlu malých forem a písňové texty,
které jsou svým originálním humorem stále ryzí hodnotou české moderní poezie

TÝDEN SMÍCHU

VE FOTOGRAFIÍCH MICHALA KLÍMY

PŘEDSKOKANEM FESTIVALU VEDLE PROLOGOVÝCH KOMEDIÍ BYLA TRADIČNÍ KULÍČKÁDA SMÍCHU, KTEROU SI NENECHAL UJÍT LÁDA ŠPÍNER S DČEROU KAROLÍNKOU.

FESTIVALOVÝ TÝDEN V MĚSTSKÉM DIVADLE SLAVNOSTNĚ ZAHÁJIL ŘEDITEL DIVADLA PETR DOHNAL ZA VYDATNÉ POMOCI PRVNÍHO MUŽE MĚSTA MARTINA CHARVÁTA.

ALENA ANTALOVÁ PŘI ROZHOVORU S KOLEGYNÍ VIKTÓRIÍ MATUŠOVOU A PATRONKOU BRNĚNSKÉ KOMEDIE JMÉNO JITKOU SMUTNOU JEŠTĚ NETUŠILA, ŽE SE ZA PÁR DNŮ DO PARDUBIC VRÁTÍ PRO CENU.

NAŠI KOMEDII MEZI NEBEM A ZEMÍ PŘIJEL V SOUTĚŽI PODPOŘIT JAN ČENSKÝ, KTERÝ SE ZDENKEM RUMPIKEM A LÍDOU VLÁŠKOVOU POKŘTIL KNIHU DÍVADELNÍCH POVÍDEK JULIE NA LANĚ.

PO PŘEDSTAVENÍ „NEBE“ OŽILO I FOYER, KDE SE KONAL VEČER POEZIE JACQUESE PRÉVERTA, JEHOŽ VERŠE ČETLA TAKÉ ŘEDITELKA PARDUBICKÉ Pobočky ALLIANCE FRANÇAISE DIANA BANGOURA.

V LIDSKÉ TRAGIKOMEDII EXCELOVAL TAKÉ MIROSLAV HANUŠ, JENŽ SE NA SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ VE FOYER POBAVIL SE SVÝMI KAMARÁDKAMI ROMANOU CHVALOVOU A JINDROU JANOUŠKOVOU.

HA HA HA! HA HA HA

MEZI ZÁJEMCI O ROZHOVOR S JANEM PŘEUCHILEM, KMOTREM KOMEDIE ZAVOLEJTE JEEVESE ČESKOBUDĚJOVICKÉHO SOUBORU, NECHYBĚL ANI ČESKÝ ROZHLAS PARDUBICE, MEDIÁLNÍ PARTNER FESTIVALU.

PO ČASE DO PARDUBIC ZAVÍTAL TAKÉ VÁCLAV POSTRÁNECKÝ, KTERÝ SE NA JEVIŠTI DÁŠE NOVOTNĚ I DIVÁKŮM VYZNAL ZE SVÉ LÁSKY K VÝCHODOČESKÉMU DIVADLU, KDE PO REVOLUCI RÁD HOSTOVAL.

JIŘÍ BARTOŠKA A MARTIN POLÁCH, HLAVNÍ PŘEDSTAVITEL LIBERECKÉHO ZPRACOVÁNÍ SKOLY ŽEN – OBA BYVALÍ PARDUBÁCI, KTERÍ NA ZDEJŠÍCH DIVADELNÍCH PRKNECH TAKÉ ZANECHALI SVOU STOPU.

ZÁVĚREČNÝ GALAVEČER SMÍCHU SI URČITĚ UŽIL PETR GAZDÍK, REŽISÉR KOMEDIE JMENO, KTERÁ ZÍSKALA CENY STUDENTŮ I DIVÁKŮ. PŘI JEHO DĚKOVNÉ ŘEČI MU SEKUNDOVALA JANA ONDRUŠKOVÁ.

PLASTIKU KLÁRY KLOSE PŘEDSTAVUJÍCÍ CENU GENIA SMÍCHU JANU VODŇANSKÉMU PŘEDÁVAL SÁM MINISTR KULTURY DANIEL HERMAN, VŠE POD DOHLEDEM MODERÁTORA VEČERA HYNKA ČERMÁKA.

OCENĚNÍ PRO NEJLEPŠÍ KOMEDII ROKU 2015 PŘEVZALI MARTIN POLÁCH A ŘEDITELKA DIVADLA F. X. ŠALDY JARMILA LEVKO, KTERÁ HO VĚNOVALI ZESNULÉMU REŽISÉROU SKOLY ŽEN IVANU RAJMONTOVI.

FESTIVAL OČIMA ODBORNÉ POROTY

O. KOSEK S M. TARANTEM, FOTO M. KLÍMA

RADOSTÍ A SMÍCHEM SE DOSAHUJE OČIŠTĚNÍ

Diváci si setřeli poslední slzy smíchu z tváří, ceny byly během velmi kultivovaného galavečera za účasti kamer ČT předány, organizační štáb festivalu pod vedením ředitele festivalu a ředitele VČD Petra Dohnala si úlevně oddychl, aby se s novým ránem pustil do přípravy dalšího ročníku GRAND Festivalu smíchu – už sedmnáctého.

Dovolím si spekulovat o tom, že sami zakladatelé festivalu před oněmi šestnácti lety netušili, jak potřebnou a důstojnou se tato událost stane. Nejenže umožňuje konfrontovat různé podoby a výsledky zápasu tvůrců o inscenování komediálního žánru na českých jevištích, nejenže přináší prestiž městu Pardubice a Východočeskému divadlu samotnému, ale v neméně míře je to událost kulturního a společenského přesahu do divadelního povědomí v celé republice.

A ještě něčím se vyznačuje tento festival, mimo už samozřejmou dokonalou organizaci – úžasnou atmosférou, která pohltí všechny, kteří se festivalu účastní: soutěžící soubory, hosty, vyplňující výborný doprovodný program, hostitele, jimiž se načas stávají herci a zaměstnanci Východočeského divadla, a v neposlední řadě, ba přímo v řadě první, diváky ve vždy zaplněném pardubickém divadle.

Je nabíledni, že vybrat objektivně z celoroční nabídky komedií na českých divadelních scénách je velmi obtížné. A to nejen z hlediska dramaturgického, ale také organizačního; divadla se řídí svým hracím programem, ne vždy se podaří sladit termíny atd. atd., přesto každoroční program šíří výběru nabízí divákům, ale i divadelním praktikům a odborníkům možnost vytvořit si jistý obraz o „sile“ jednotlivých souborů, o invenci tvůrců, o dramaturgické váze, která je divadelní komedii v daný čas v širším společensko-konfrontačním měřítku přikládána.

Jako povětšinou i v předchozích ročnících festivalu zela jistá zřetelná propast mezi tím nejlepším a nejslabším; mezi komedií prezentovanou v duchu filmových „Kameňáků“ a komedií jako žánrem, který je schopen dosahovat v divákovi stav očistění, jak k tomu poukazuje citát z Aristotela v titulku této pofestivalové úvahy.

Výrazným upozorněním na to, že diváka nelze podceňovat, že je inteligentním a vnímavým partnerem tvůrců, byla skutečnost, že ač diváci podlehlí atmosféře a obdařili téměř ovacemi uvedení Dokonalé svatby (Městské divadlo Zlín), takže se hned první den zrodil – na první pohled – favorit festivalu, dokázali poté v konečném zúčtování dát hlas zřetelným kvalitám, jaké představovaly inscenace Jméno (Městské divadlo Brno) a především Škola žen (Divadlo F. X. Šaldy Liberec).

Uvedení Lidské tragikomedie (Divadlo v Dlouhé), kterou logicky ocenila porota, bylo přesně oním provokativním gestem dramaturgického výběru, onou otázkou po podobě hranice, na níž se setkává tragédie s komedií; divácké přijetí násobené především vynikajícími hereckými výkony pak jen potvrdilo předchozí úvahu o mnohdy podceňované vyspělosti obecenstva.

(Malá odbočka: je-li publikum „krmeno“ jen „Kameňáky“, vytvoří si hodnotovou škálu v této úrovni a bude jí poměřovat vše ostatní. Dostane-li se mu jiné kvality, posune svá měřítka do jiné roviny. Omlouvat se tím, že děláme „toto a toto“ jen proto, že to diváci chtějí, je poněkud alibistická výmluva a ústupke této demagogické tezi kdysi ředitele NOVY Železného.)

Letošní ročník GFS potvrdil další zajímavou skutečnost, a to dlouhodobou absenci původní české komedie. Jevišť, na rozdíl od možnosti pohybovat se ve vágních vlnkách bezpříběhových impresí filmových scénářů, vyžaduje totiž názor, stavbu, řemeslo, umění dialogu, esprit a další vlastnosti, které chybějí českým autorům. Nelze se pak divit, že i tři sta let starý Molière rezonuje prostřednictvím výběrného jevištního tvaru se současnými diváky, jako by byl jedním z nich.

XVI. ročník GFS svým obsahem i průběhem potvrdil svoji oprávněnost a nadějně poukázal ke své budoucnosti. Je to akce s vysokou společenskou a kulturní hodnotou, která ale neotvírá brány oficiální strnulosti, jejímiž pavími péry se tak rádi zdobíme, ale číremu smíchu. A SMÍCH by měl i nadále zůstat hlavním tématem, tím dostředivým bodem, z něhož tryská na všechno naše konání životadárny osvěžující pramen. SMÍCH, který nás učí smát se i sobě samým. Nezpronevěřili se organizátoři tomuto krédu, pak GFS čeká ještě mnoho a mnoho krásných let.

Ota Kosek (režisér), člen odborné poroty GFS

FESTIVAL OČIMA STUDENTSKÉ POROTY

Letošní ročník GRAND Festivalu smíchu nabídl skutečně zajímavou přehlídku mnoha typů komedií. Od třeskuté legrace, přes dojmavý až filosofický humor, ke klasice v podobě zábavného Molièra – to vše se během sedmi dnů odehrálo před zraky diváků na jevišti Východočeského divadla. Každý den nabídl nevšední a zajímavý zážitek. A každé představení ukázalo, že žánr komedie není rozhodně natolik omezený, jak jej mnohdy jako diváci můžeme vnímat. Když se totiž řekne komedie, každého napadne, že se jdete do divadla jen nezávazně pobavit a nemusíte přemýšlet. Jsem velice ráda, že s každým dalším ročníkem se daří divákům v Pardubicích dokazovat, že komedie nabízí mnohem více než jen povrchní zážitek.

Studentská porota měla při udělení ceny vsutku nelehký úkol. Již v pondělí byla Městským divadlem Zlín nasazena vysoká laťka. Té se postupně přibližovaly, či ji dokonce překonávaly, další komedie. Týden zakončilo představení Divadla F. X. Šaldy Liberec, které s Molièrovou komedií Škola žen nakonec vyhrálo hlavní cenu Komedie roku 2015. U nás ale vyhrála komedie Jméno Městského divadla Brno v režii Petra Gazdika. Tato komedie pro nás snoubila vše, co jsme za celý týden v některých komediích vnímaly jen jednotlivě. Komedie byla plná humoru, neztrácela tempo, takže se divák nestačil začít nudit. K tomu se přidalo několik pozoruhodných momentů, výborné herecké výkony, zajímavé pojetí scény, a dohromady tak vznikla komedie, která v našich hodnoceních jednoznačně vyhrála. Ovšem nelze říci, že by nás nezaujaly i jiné tituly. Například Lidská tragikomedie Divadla v Dlouhé jistě zanechala nejen v nás, ale i v divácích, nezapomenutelnou a nesmazatelnou stopu. Je skvělé, že se

FOTO M. KLÍMA

na festival dostala právě tato satirická groteska Ladislava Klímy, která jedinečným způsobem ukazuje absurditu lidské existence. Lidská tragikomedie v pojetí Divadla v Dlouhé je o to zajímavější, že ji režírovala žena. Režie Hany Burešové si právem zasloužila uznání v podobě ceny odborné poroty. Herecký výkon Jana Vondráčka byl natolik uchvacující a dechberoucí, že ocenění za mužský herecký výkon nebylo žádným překvapením. Týden byl skutečně plný divadelních zážitků, na které budeme ještě dlouho vzpomínat. Za studentskou porotu tedy nezbývá než poděkovat za tak intenzivní zážitek a výbornou zkušenost, kterou určitě v příštích letech využijeme.

Kristýna Plešková (Slezská univerzita Opava),
předsedkyně studentské poroty GFS

27. BŘEZNA OSLAVÍME SVĚTOVÝ DEN DIVADLA

Na popud Mezinárodního divadelního ústavu vyhlásilo UNESCO 27. března (datum zahájení přehlídky Divadla národů v roce 1962 v Paříži) jako **Světový den divadla**. Jeho smyslem a cílem je vést divadelníky na jevištích i obecnostvo v sálech k zamyšlení nad posláním a úlohou divadla, vyjádřit solidaritu divadelníků celého světa, podpořit jejich úsilí o prosazování základních morálních a společenských vlastností uměleckými prostředky a napomáhat myšlenkám vzájemného porozumění mezi národy.

Svátek divadelníků je tedy od roku 1962 slaven každý rok ve více než stovce zemí světa.

Většina divadel si před představením připomíná svůj svátek přečtením **Mezinárodního poselství**, které se překládá do více než 20 jazyků. Autorem prvního poselství byl Jean Cocteau, jehož následovaly osobnosti jako například Arthur Miller, Luchino Visconti, Eugène Ionesco či Edward Albee, v roce 1994 byl jeho autorem také Václav Havel. Tvůrcem letošního poselství je ruský režisér a pedagog Anatolij Vasiljev.

Světovému dnu divadla předchází **Světový den divadla pro děti a mládež**, který se po celém světě slaví 20. března.

RaS

Institut
umění
Divadelní
ústav

Institute
Theatre
and
Arts

JINDRA JANOUŠKOVÁ

MÁ NA DOSAH CENU THÁLIE

JAKO MARTHA V KDO SE BOJÍ V. WOOLFOVÉ?, FOTO: J. VOSTÁŘEK

Po jedné ze sobotních zkoušek Konce masopustu jsem se v divadelním klubu sešla s JINDROU JANOUŠKOVOU. Téma našeho rozhovoru bylo předem jasné, nedlouho předtím jsme totiž byli všichni nesmírně potěšeni zprávou, že Jindra získala nominaci na Cenu Thálie 2015 za mimořádný jevištní výkon v roli Marthy v inscenaci Kdo se bojí Virginie Woolfové? režiséra Petra Novotného, kterou uvádíme na Malé scéně ve dvoře.

Jindro, moc ti gratuluji k takovému úspěchu a nemohu si odpustit obligátní otázku: Jak se cítíš jako herečka nominovaná na Cenu Thálie?

Dozvěděla jsem se to už na Štědrý den a byla jsem nadšená, úplně mi to vyrazilo dech. Nepříjemné bylo, že jsem to v sobě musela dva měsíce držet a nemohla jsem o tom nikomu říct. Měla jsem radost, že se porať jela podívat i na naši Malou scénu. To je báječné!!! Já jsem první v historii našeho divadla oceněná za roli na Malé scéně. Doufám, že nyní budou mít diváci větší zájem jít se do našeho komorního prostoru podívat.

Elizabeth Taylor získala za roli ve stejnojmenném filmu z roku 1966 Oscara, ty máš na dosah Thálii. Dovedeš si představit, že ji získáš?

Když jsem na tiskové konferenci točila medailonek, ptali se mě na totéž. A upřímně řečeno, neumím si to představit. Ani si nepřipravuji žádný proslov. Pro mě je čest už to, že jsem v nejužším výběru, tedy mezi třemi nominovanými, a trojka je mé šťastné číslo. Zorka Valcharová je vynikající herečka z hradeckého divadla a liberecké představení, za které je nominovaná Veronika Korytářová a které režíroval Ivan Rajmont, je prý úžasné. Bohužel jsem ani jedno představení

svých kolegyně neviděla a pochybuji, že ony viděly naše, a tak nám nezbyvá než to nechat na porotě, ať vyberou podle svého uvážení.

(CENY THÁLIE 2015 BUDOU PŘEDÁNY 26. BŘEZNA V NÁRODNÍM DIVADLE – POZN. RED.)

To mě překvapuje! Vzhledem k tvé pověsti nenapravitelné optimistky...

To není ani optimismus, ani pesimismus, to je konstatování... Jedna ku třem, asi tak to беру. Ale nepočítám s tím. Samozřejmě je to hrozně příjemné, protože je pravda, že teď jsem na sklonku své herecké éry. V tomhle věku už se nedostávají role, za které bys mohla získat nějakou cenu.

Nádherné role jsem hrála, když mi bylo čtyřicet. Teď to přišlo a je to hezké.

Kdybys cenu získala, znamenalo by to pro tebe třeba větší odpovědnost? Mnozí herci říkají, že je to svazující mysllet při každém dalším představení na to, že musí cenu jaksi obhajovat. Já to beru úplně přirozeně.

Vystavila bych ji v předprodeji vstupenek a říkala si, že třeba když ji teď mám, nebude se hra stahovat už v červnu a zahrajeme si ji aspoň do ledna příštího roku. Nebojím se, že budu muset něco dokazovat. S každým novým úkolem – rolí dokazuješ, že máš právo stát na jevišti. Pokaždé to musíš obhajovat. Protože divadlo je pomjivé a jedinou pamětí jsou naši diváci a pár zaprášených fotografií. (SMÍCH)

Když si vzpomeneš na všechno, co jsi kdy hrála, je Martha mezi tvými ostatními rolemi něčím výjimečnou?

Řekla bych, že ano. Určitě je výjimečná. A taky bych řekla, že naturelem mi sedí. Podobná byla třeba Maggie v Kočce na rozpálené plechové střeše (PREMIÉRA VE VČD V ROCE 1987 – POZN. RED.) nebo třeba Arkadinová v Rackovi (2008 – POZN. RED.). To byly role, na kterých se mi dobře pracovalo. Někdy člověk dostane protiútkoly, se kterými bojuje, ale i takové postavy mám ráda. Divadlo je báječné. Je to neustálý zápas se sebou samým.

Co tě napadlo, když ses dozvěděla, že budeš Marthu hrát? Určitě jsi znala film...

Film jsem viděla naposledy někdy ve svých 18 letech. Příběh jsem ale zapomněla. Pamatovala jsem si z toho spíš jen nějaký pocit, a pak hlavně Liz Taylorovou. Výhodou bylo, že jsme text dostali o měsíc dřív a zároveň jsme měli první čtenou zkoušku. Když jsme to s Jirkou Kalužným četli, ten text nás pořád překvapoval. A když jsme dočetli, měla jsem v očích slzy: „Ježišmarja, jak to končí? Co to je?“ Petr Novotný

nám potom říkal, jak bylo zajímavé nás sledovat, protože jsme nevěděli, co nás čeká. Ten závěr je strašně překvapivý. A stejně je překvapený i divák. No a pak jsem měla měsíc na naučení textu, a to bylo báječné. Při zkoušení jsem už byla mnohem svobodnější.

Jakým způsobem jste s režisérem hledali klíč k postavě?

S Petrem Novotným je nádherná práce, protože on za každých okolností hledá v textu humor a svoje inscenace tím odlehčuje. Byla divadla, kde se to hrálo velmi vážně – bez jakéhokoli sarkasmu a ironie, které v textu jsou. Postavy hry na sebe umí ironicky pohlížet, dovedou se shodit. Režisér tam tyhle věci našel, a tak se na našem představení diváci dokážou bavit, a to je podle mě hodně důležité. Je to taková hra na pravdu.

Taková hra musí mít o to větší sílu v komorním prostoru. Na Malé scéně s uspořádáním jeviště a hlediště jako arény vzniká maximálně kontaktní divadelní prostor. Jak se v něm cítíš?

Mně diváci nablízko vůbec nevadí. A teď ještě mi stáří přivodilo několik dioptrií na dálku, takže divákům ani moc nevidím do

obličeje. (SMÍCH) Všichni se musíme hodně soustředit – hrajeme si na sebe – a pro diváky je to vlastně taková peep show. Proto je to vlastně tak zajímavé. Když skončíme, nekoná se žádný frenetický potlesk jako u některých jiných představení. Lidi sedí jak zařezaní a pak teprve začnou pomalu tleskat. A netleskají nějak moc. My u diváků ani nečekáme velké ovace a nadšení, ale vidím na nich, že je to zasáhlo. Mluvila jsem o tom s jednou kamarádkou, která byla na představení se svou přítelkyní. Říkala, že si pak musely jít dát panáka, jak je to doslova sežehlo, a musely to celé ještě společně probrat. Nevím, jak to představení přijímají muži, i když jeden divák mi vzkázal, že se zrovna rozvádí a podobné scény má doma. No a s novou přítelkyní přišel do divadla a ejhle... (SMÍCH)

Jistě je to jedna z nejnáročnějších rolí, kterou teď hraješ. Musíš se intenzivně připravovat před každým představením? Musím se soustředit a doma se na to aspoň tak dvě hodinky připravovat, abych si prošla všechny situace a nic mi nevypadlo. Před představením si s Jirkou Kalužným říkáme některé dialogy. →

S. J. PEJCHALEM, KDO SE BOJÍ V. WOOLFOVÉ?, FOTO J. VOSTÁŘEK

Jsou tam totiž situace složité na kontakt, na přesnost, rytmus, souznění. Musí to být opravdové, uvěřitelné. Teď to poslední představení bylo hrozné... Dali nám tam kameramana, jehož objektiv jsem měla asi 30 cm před nosem. Bylo to hodně nepříjemné a těžké právě na soustředění. Pořád jsem si opakovala: „Nevnímej ho, nevnímej ho, není tam!“

Jak se cítíš, když tak náročné představení skončí? Já naštěstí nemám problém s tím, že by mě to nějak psychicky zatěžovalo. Ale musím se jít osprchovat a jsem prostě vyplivaná. A taky mám pocit, že jsem vždycky shodila minimálně kilo! (SMÍCH) Ale ráno se nasnídám a je to zpátky. (SMÍCH)

Co ti obecně při práci na roli pomáhá, nebo naopak co tě brzdí?

Mám ráda, když můžu pracovat na roli a mám k tomu volný prostor. Velké problémy mi poslední dobou dělá učení textu, a to mě hodně omezuje, když neumím text tak brilantně, abych si v tom mohla hrát. U Virginie byla výhoda, že jsem měla prostor se text naučit předem během toho měsíce. Jinak jsou pro mě první dva až tři týdny zkoušek s textem v ruce hrozné. Třeba i teď během zkoušení

Konce masopustu ještě nemám text úplně zažitý, ale pomalu už si začínám být jistá, a tak už konečně začnu něco dělat. Právě tahle poslední fáze mě baví nejvíc, a kdyby to šlo, protáhla bych ji a zkoušela ještě tak o dva týdny déle. Alespoň před premiérou si to vždycky říkám.

Když ses zmínila o zkoušení Konce masopustu, připomnělas mi oslovení, kterým tě s radostí pravidelně častuje a zlobí režisér Břetislav Rychlík, a to „paní ředitelová“. Jaké to je být součástí souboru a zároveň manželkou ředitele divadla?

Ano, to dělá, protože ví, že mě to zlobí! (SMÍCH) Já si to nepřipouštím. Když se Petr stal ředitelem, chová jsem se stejně jako předtím a Petr, ani nikdo jiný, mě v ničem nešanoval. Já si myslím, že když je člověk slušný a chová se normálně a když jsou všem nastaveny stejné mantinely, nemohou být žádné problémy. Lidé jsou hrozně citliví na křivárny, protekci a nespravedlnost. To jsem u minulých ředitelů zažila. Mně i Petrovi je takoveto chování odporné. Na druhou stranu musím říct, že na dámské straně panuje přátelská nálada, a to je oproti jiným souborům vzácné.

AnH

Když němé tuáře promlouvají

Naši milí, připravili jsme pro vás novou rubriku, která nejenže udělá radost všem chovatelům a milovníkům zvířátek, ale představí vám členy uměleckého souboru a vaše oblíbené herce zase z trošku jiného pohledu – a to z pohledu jejich vlastních domácích mazlíčků. Co by nám asi ty němé tváře prozradily, kdyby uměly mluvit? Jsou přece tak roztomilí! Ale pozor, někdy umějí i vytrasit dráčky a tnout do živého!

AnH

Jako první o svojí paničce, proslulé „kočkomilce“, dramaturgyni JANĚ UHEROVÉ promluví kočka Lízinka a kocour Kubíček.

LÍZINKA (ŠEDOBÍLÝ MOUREK – 4,5 ROKU)

JÁ JI MILUJUI NOSÍ NÁM FAJN JÍDLO, SUCHÁRKY, KAPSIČKY, SYROVÉ MASO, JOGURT... JO, JE TO PRIMA. ČISTÍ NÁM ZÁCHOD, KOUPIA NÁM TŘI PELÍŠKY! A KDYŽ MI NĚKDO ODPORNÝ ROZRAZIL SANICI, TAK MĚ DALA DO NEMOCNICE A TAM MI TO ZADRÁTOVALI A ZAŠILI. A CHODILA ZA MNOU NA NÁVŠTĚVU A ZAPLATILA ZA TO PRÝ STRAŠNÉ PENÍZE. ONA JE PROSTĚ BOŽÍ!

KUBÍČEK (ZRZOUNEK – 3,5 ROKU)

NO, JEJDA, ŽE NÁS KRMÍ DRAHÝM ŽRÁDLEM, NA TO NÁS PŘECE MÁ, NE? VŠECHNO, CO PRO NÁS DĚLÁ, DĚLAT CHCE. A MAZLIT SE NEBUDU. SICE MĚ OBČAS POPADNE, MLUVÍ A ČICHÁ KE MNĚ ČI CO, ALE JÁ DĚLÁM JAKOBY NIC A VŮŮŮBEC SE MI TO NELÍBÍ. ABYCH SE S NÍ LÍBAL, NO TO MNĚ HLAVA NEBERE... A SYROVÝ MASO NÁM NEDÁVÁ TAK ČASTO, JAK BY MOHLA. VYDĚLÁ SNAD DOST, NE? ONA JE PROSTĚ DĚSNÁ!

Městské divadlo v oslnění a návštěvnici ve víru tance

Na sklonku zimy se koná obrovské množství plesů a balů různého zaměření i rozdílné úrovně, ale jen několik z nich má úroveň opravdu špičkovou. Jedním z takových je ples v Městském divadle, jednak protože se odehrává v nádherných secesních interiérech, a také proto, že Východočeské divadlo každoročně výrazně investuje do přestavby divadelního sálu na sál plesový. Inspirací jsou především velké evropské operní domy, například Vídeňská státní opera či Slovenské národní divadlo v Bratislavě. I relativně malé Pardubice mají tak možnost ochutnat trochu luxusu a třpytu a dopřát si jedinečný zážitek.

Letos se opět budou konat dva plesy, hosté se můžou těšit na **DIVADELNÍ BÁL** (11. března) a **MĚSTSKÝ PLES** (12. března). Páteční **Divadelní bál** se každoročně snaží trochu vymezit ostatním plesům a většinou je nějak tematicky zaměřený. Tentokrát „nese se ve vzletném stylu secese“ a připomene mnoho už polozapomenutých speciálních záležitostí spojených s touto společenskou zábavou. Hosté si budou moci zadat partnery pro některé tance do tanečních pořádků či naučit se v rámci jakéhosi „rychlíkurzu tance“ něco nového. V duchu secese se ponese celá prezentace plesu i originální dárek pro dámy i pány. K tanci i poslechu bude hrát velký taneční orchestr JK Band, který je proslulý skvělou swingovou hudbou, a už tradičně nebude chybět kapela Uši Music Band. Herečky Petra Janečková, Martina Sikorová, Dáša Novotná a Jana Ondrušková a herec Ladislav Špíner zazpívají za doprovodu obou hudebních těles. Herci, herečky, tanečnice a tanečníci při VČD si připraví originální předtančení a speciální taneční show, při které předvedou kostýmy z nových inscenací divadla. Adrenalin zvedne vzdušný tanec, který se na plesě objeví poprvé. V programu samozřejmě nebude chybět vyhlášení nejoblíbenější herečky a herce VČD roku 2015. Jako půlnoční dárek vystoupí taneční pár Marie Doležalová a Marek Zelinka – vítězové televizní taneční soutěže StarDance. A ještě taková perlička – jestliže někdo netuší, co je „taneční plesání o ceny“, bude možná hodně překvapen...

V sobotu se brány divadla otevrou hostům **Městského plesu**, který pořádá Statutární město Pardubice. Naše divadlo připraví a zajistí veškerý servis na jevišti i kolem něj. K tanci a poslechu bude hrát Jiří Ševčík a Pirate Swing Band, který hraje především kvalitní swingovou hudbu, ale nebrání se ani velkým světovým hitům pop music. Jako host vystoupí zpěvačka Jitka Zelenková. Zajímavý bude

i program, který si připraví vítězové velké talentové soutěže, akrobatické duo DaeMen. Plesem bude provázet známá moderátorka Marie Retková.

Víkend věnovaný plesům bude pro divadlo a všechny jeho zaměstnance velkou zátěží a stresem, ale i výzvou připravit dva neopakovatelné a výjimečné večery plné tance, hudby, zajímavého programu, výtečného občerstvení, servisu na úrovni a dobré zábavy. Oba plesy budou originální, proto by bylo dobrým řešením navštívit oba dva. Budeme se těšit na vaši návštěvu!

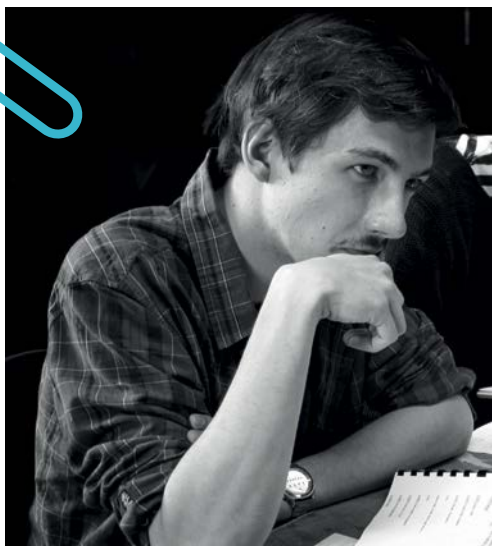
JaU

PLESOVÁ ÚPRAVA HLEDIŠTĚ MĚSTSKÉHO DIVADLA, FOTO M. KLÍMA

REŽISÉR JOSEF KAČMARČÍK:

Chladné a neosobní vztahy jsou v dnešní době nepříjemným fenoménem

Prostřednictvím druhého letošního scénického čtení v cyklu INprojekty (Malé inscenační projekty světových novin) vám představíme švédského dramatika, prozaika a básníka Larse Noréna (*1944) a jeho dramatickou miniaturu s názvem Tichá hudba.

Jako dramatik Norén debutoval v 80. letech, dnes má na kontě více než stovku divadelních, televizních a rozhlasových her a je držitelem Severské ceny Švédské akademie (2003). Často je přirovnáván k Augustu Strindbergovi, a to protože i pro jeho dramata jsou charakteristické intenzivní konflikty a obnažené emoce. Ve svých posledních hrách, mezi něž patří i Tichá hudba (Tyst musik, 2002), podrobuje zkoumání složité mezilidské vztahy zraněných a zraňujících lidí, zabývá se tématem bezčasí a smrti.

Českou premiéru této hry pro vás připraví mladý režisér JOSEF KAČMARČÍK, student druhého ročníku magisterského studia režie činoherního divadla na pražské DAMU. Rozhovor s ním přijmete jako pozvánku na zajímavý večer doplněný tradiční besedou po představení, na níž příslibil účast i překladatel hry Zbyněk Černík.

Pepo, jak tě napadlo navrhnout pro scénické čtení Norénovu hru Tichá hudba? Kdy a jak ses s touto hrou setkal?

Setkal jsem se s ní zhruba před dvěma lety při výběru textu pro bakalářskou inscenaci. Hned na první přečtení mě zaujala svou sevřeností, strohostí a skrytou dramatičností. Tehdy jsem si ale říkal, že není příliš vhodná pro práci se studenty, protože témata v ní obsažená přeci jenom předpokládají určitou životní zkušenost. Ale rozhodně jsem se k ní jednou chtěl vrátit, a když se naskytla tato možnost, přišlo mi to jako ideální shoda okolností.

Viděl jsi nebo četl něco dalšího z Norénovy tvorby?

Žádnou Norénovu hru jsem inscenovanou neviděl, ale pár dalších jsem četl. Vesměs se v nich řeší téma rozkladu rodiny, často velmi nevybíravě, ale musím přiznat, že žádná z těchto her na mě nezapůsobila tak jako právě Tichá hudba. Ta na mě silně působí svou neokázalostí a minimalismem, které jsem u ostatních textů postrádal.

Proč myslíš, že by takové hry mohly nebo měly dnešního diváka zaujmout?

Protože se obávám, že mezilidské vztahy jsou mnohdy právě takové. Myslím, že v dnešní době jsou vztahy často podobně chladné a neosobní jako v Norénových hrách. A že je dokonce určitým trendem vztahům nevěřit a raději se do nich úplně nepokládat, aby se člověk vyhnul zklamání. A já mám pocit, že je to nepříjemný fenomén, o kterém by se mluvit mělo.

Máš nějaké zkušenosti s divadelní formou scénického čtení?

V nadsázce by se dalo říct, že větší než s klasickou inscenovanou formou. Čtení jsem už režíroval poměrně dost, namátkou pro Divadlo Letí, Vilu Štvanice či agenturu Dilia v rámci projektu 3D. Na scénických čteních pracuji rád pravděpodobně proto, že jsou směřována k textu, a nutí tak člověka jít co nejrychleji a nejjednodušeji k podstatě věci.

Takže jsi na scénická čtení přímo odborník! Letos bys měl dokončit školu, na repertoáru divadla DISK je v současnosti tvoje absolventská režie Povědek z vídeňského lesa. Jaké jiné jsou tvé dosavadní režijní zkušenosti? Pracoval jsi zatím jen se studenty?

V podstatě ano. Kromě školních prací jsem ještě režiroval například hru Terezy Březinové *Perseidy* v pražské Redutě, ale i to byla práce se studenty, byť napříč školami. V současné době dokončujeme se spolužačkou Evou Hacıurovou inscenaci *Vyrpajevova monodramatu Červenec* a následně začínám zkoušet v Městském divadle na Kladně. Což bude vlastně moje první režie v profesionálním divadle.

Dovedeš si představit, že bys někdy režiroval svoje vlastní rodiče? (JOSEF KAČMARČÍK JE SYN HERČKY APOLENY VELDOVÉ A HERCE MILANA KAČMARČÍKA – POZN. RED.) Dovedu. Ale musím říct, že bych to asi nebral ani jako pozitivum, ani negativum. Myslím, že se v rodině všichni snažíme oddělovat osobní a pracovní záležitosti, a tak bychom k tomu snad přistupovali stejně. I když přiznávám, že už mě párkrát napadlo, co by se s nimi dalo nazkoušet, ale na to je, myslím, ještě čas.

Proč ses rozhodl pro režii? Herectví tě nelákalo? Nad herectvím jsem nikdy reálně nepřemýšlel. Možná aspoň v tomhle zařadungovali právě rodiče, kteří mě odrazovali od divadla a od herectví především. Takže mají padesátiprocentní úspěšnost. Ale myslím si, že je to dobré. Navíc mě stresují připomínky, mám špatné sykvky, neumím se hýbat, zpívám a podobně. Takže si myslím, že bych dobrý herec nebyl. A i když to s člověkem občas šije, když sleduje zkoušku, a má pocit, že by si to sám zahrál nejlíp, rozhodně to není pravda.

Máš jako režisér nějakou vizi? Jaká téma, žánry či formy divadla tě zajímají?

Asi nemám nějaký vyhraněný styl. Mám rád, když volená jevištní forma vychází z vybraného textu, popřípadě tématu. Celkově se mi líbí divadlo, které je vnitřně aktuální a něco řeší. Takové, které není zastaralé, ale zároveň není jen formálním experimentem, popřípadě sebe prezentací. Které se nesnaží být okázalé. A asi i takové, které nemusím jednoduše od A do Z pochopit, ale které ve mně vyvolá otázky. Stává se mi, že čtu hru a najednou mám pocit, že je v ní podstatné téma, které mě zajímá. A pak mě hru láká dělat. Ale jinak, jestli mám radši osobní témata, nebo společenská... Ideální je, když je v textu obojí. A žánrově je mi blízká tragikomedie. Vlastně mám pocit, že ať dělám cokoli, ve výsledku to u ní vždycky skončí. Lom mezi humorem a vážností je mi asi nejbližší. A nemám rád škatulkování na tradiční a experimentální. Pijde mi stejnou chybou principiálně odsuzovat klasiku hranou v džínách nebo hranou v historických kostýmech. Baví mě, když se mi divadlo snaží něco říct – a to jde, myslím, oběma způsoby. **AnH**

SPONZOR POŘADU:

V pondělí 7. března v 19 hodin na Malé scéně ve dvoře

POKŘTILI JSME JULII

Letošní ročník **GRAND Festivalu smíchu** nabídl kromě soutěžních a doprovodných komediálních představení, koncertu, večeru poezie či výstavy také jeden bonus navíc – mezi diváky se během přehlídky dostala zbrusu nová kniha z divadelního prostředí *Julie na laně* autora Jarada Portského, který je znám svou plachostí a tím, že nemá rád publicitu. Proto asi nikoho nepřekvapilo, že se při křtu svého druhého „dítka“ na veřejnosti opět neukázal. Jeho osoba tudíž stále vyvolává řadu dohadů a otázek. Existuje vůbec? Kdo se vlastně za neobvyklým jménem Jarad Portský skrývá? Bez ohledu na veškeré pochybnosti kolem autora však vyšla kniha doprovázená krásnou a nápaditou grafikou, povídky z divadelního zákulisí jsou milé, zábavné a hravé. Knihu společně pokřtili Jan Čenský, Lída Vlášková a Zdeněk Rumpík. Zájemci si sbírku povídek Julie na laně mohou zakoupit v předprodeji divadla, v obchůdku ve vstupním foyer Městského divadla nebo si ji objednat on-line z webových stránek divadla www.vcd.cz. **RaS**

Výročí (nejen) pro pamětníky

Jistě jste si už všimli, že ne vždy slaví ta která osobnost výročí. Na druhou stranu, byla by škoda nezmnít se o některých osobnostech spjatých s naším divadlem, jen protože zrovna nemají, a v dohledné době ani mít nebudou, žádné jubileum. Letos v březnu tomu budou tři roky, co zemřel herec JIRÍ KLEPL, jenž zde ve Východočeském divadle strávil (s malou přestávkou) 22 let. Ve stávajícím souboru je ještě stále mnoho jeho bývalých kolegů, kteří na něj rádi vzpomínají.

JAKO ABOLJANINOV S P. NOVOTNÝM V ZOJČINĚ BYTĚ, VĚD 1989

Jiří Klepl

(5. února 1939 – 21. března 2013)

Rodák z Vysokého Mýta vystudoval Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, nakonec se však, aniž by získal jakékoli herecké vzdělání, rozhodl pro herectví. Začínal v 60. letech v mosteckém divadle, následně prošel divadly v Kolíně a Hradci Králové. Nejdelší část svého profesního života věnoval pardubickému divadlu, kde působil s krátkou přestávkou (v olomouckém angažmá v letech 1978–1979) od roku 1967 až do konce 80. let. Závěr kariéry, od roku 1990 až do odchodu do důchodu v roce 2006, strávil v královéhradeckém Klicperově divadle. Typově byl předurčen především k charakterním rolím s akcentem jisté aristokratičnosti, vnitřního klidu a vyrovnanosti. Z jeho velkých rolí na pardubickém jevišti v průběhu 70. a 80. let jmenujme například ústředního hrdinu Nestroyova Lumpacivagabunda (1972), Martína v Jitřní paní (1973), Anuškina v Zenitbě (1981), Klitandra v Misanthropovi (1989) nebo Aboljanina v Zojčině bytě (1989).

Většina bývalých pardubických kolegů má s Jiřím Kleplem spojené svoje herecké začátky. Jak na něho vzpomínají?

Zdeněk Rumpík: S Jirkou jsme se poznali v Olomouci, kde já začínal. Byl to vynikající herec a charakterní člověk. V roce 1979 jsme spolu s Lídou Mecerodovou přišli sem do Pardubic. Jirka se vracel, já s Lídou tu začínali. Dojížděl do divadla z Hradce a mně se vždycky vybaví, jak býval zimomřivý. Jakmile vešel do místnosti, první jeho kroky vedly k topení, aby zkontroloval, jestli je zapnuté. Pokud nebylo, okamžitě je zprovoznil a vyhříval se.

Romana Chvalová: Jirka byl mým prvním „divadelním“ tatínkem v mé první roli v Pardubicích – v Robinsonce. A na to se nezapomíná. Moc mi pomáhal a dodával sebevědomí. Mrzelo mě, když odešel do Hradce, ale vždycky když jsme tam hostovali a měl volno, nezapomněl za námi přijít.

Dagmar a Pavel Novotní: Jako první se v paměti ozve Jirkův hlas. Chvilími jakoby žadonivě chraplavý, nakřáplý, chvilími bručivě jemný a zasněný, z toho pak nekompromisně pronikavý a pevný... Však jsme, krom zkoušek a představení pardubického divadla, trávili bezmála stejně společného času v hradeckém rozhlasovém studiu. Byly to bohatýrské doby setkávání se s hereckými bary a legendami, příležitostit pozorovat jejich práci a smát se spolu s nimi nevyčerpatelným a nenapodobitelně vyprávěným historikám. Hrdinou mnoha z nich byl právě Jiří. Křehká, skoro éterická postava s úzkostlivě úspornými gesty a mimikou, vybavená navíc tak charakteristickým hlasem... Všechno na něm bylo takřka jiskřivě průsvitné. Průsvitné v tom nejlepší smyslu. Ano, Jirka do sebe nechával nahlédnout. Divákům, kolegům, kamarádům. Ovšemže právě jen natolik, nakolik on sám chtěl.

ANH

JEJICH PODPORU POTŘEBUJEME A DĚKUJEME ZA NI!

MANŽELÉ MINISTROVI VE FOYERU NA LOŇSKÉM DIVADELNÍM BÁLE

Při příležitosti nedávno skončeného GRAND Festivalu smíchu, bychom tentokrát rádi poděkovali Ludmile a Petrovi Ministrovým a jejich firmě P. Ministr, v. o. s., která patří k již letitým podporovatelům naší přehlídky divadelních komedií. Možná to souvisí s láskou manželů Ministrových k divadlu (jsou věrnými premiérovými předplatiteli) nebo s oborem jejich podnikání, kdy jejich společnost už dlouhé roky provozuje koupaliště na Čihelně, které stejně jako festival pomáhá Pardubákům odpočinout si od běžných každodenních starostí. Na důvod jejich podpory se však mohou zeptat přímo LUDMILY MINISTROVÉ...

Lído, co vás vedlo k rozhodnutí podporovat GRAND Festival smíchu?

Máme rádi divadlo a také humor. A vážíme si práce celého přípravného týmu, proto jsme se rozhodli jej podpořit finančně a také každodenní účastí. (SMÍCH)

Blíží se jaro, brzy se opět otevře areál koupaliště. Připravili jste pro návštěvníky nějaké novinky?

Jelikož novou smlouvu máme podepsanou teprve od prosince, nebylo ještě dost prostoru na přemýšlení. Ale každopádně přibude dětský koutek v autokempu a také se jako areál připojíme do programu olympijského parku při letních olympijských hrách v Riu de Janeiro.

A co vlastně dělá koupaliště v zimě?

Aby bylo koupaliště v létě plně funkční, musíme se o něj starat i v zimě. Kontrolovat a udržovat stálou teplotu ve strojovnách, protáčet čerpadla, shazovat větve, popřípadě sníh ze střech budov atd. atd.

Zpátky ale k divadlu. Jste praviitelnými diváky nejen našich představení, ale i festivalových komedií. Jak se ti líbil letošní ročník?

Osobně jsem chválila již Janu Uherovou, že letošní výběr komedií se jí obzvlášť povedl.

Jako divák dáváš přednost komediím, nebo vážnějším titulům?

Já na rozdíl od svého muže (SMÍCH) mohu nejen komedie, ale i „těžké kusy“.

Co obecně ti divadlo dává?

Zábavu, relax, kulturní rozhled. A také stále nové přátele, ať již jsou to členové divadelního souboru, administrativy, technických složek anebo osazenstvo Divadelního klubu.

Je nějaké představení, které máš navždy zaryté v paměti?

Nikdy nezapomenu na Milana Sandhausa a jeho feldkuráta Katze ve Švejkovci. Z poslední doby se mi moc líbilo Dvanáct rozhněvaných mužů – srovnání s kultovním filmem dopadlo (aspoň pro mne) na výbornou.

A co ze současného repertoáru bys doporučila ke zhlédnutí?

Doporučuji Královu řeč a Mezi nebem a zemí, oboje jsem viděla již třikrát. A náročnější diváky bych poslala na Kdo se bojí Virginie Woolfové? Jindra Janoušková byla za tuto roli zcela právem nominována na Thálii.

HEREC HERCI

ANEB VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

TOMÁŠ LNĚNIČKA si ke svému rozhovoru v podvečer před představením Rodinného podniku vybral kolegyni **LÍDU VLÁŠKOVOU**. Přála bych vám slyšet celý záznam rozhovoru – tu panickou hrůzu v hlase Tomáše a Lídy, ty pochybnosti v celém jeho průběhu, jestli je chytrý telefon opravdu dost chytrý a nepřestal nahrávat, jestli se jejich rozhovor uložil! A to vše tu a tam prokládáno zlomyslným smíchem kolegy Borovce, jenž k celé akci svůj telefonní přístroj propůjčil. Ale jak vidíte sami, vše nakonec dobře dopadlo a nad technikou opět zvítězila síla lidského ducha!

ANH

L. VLÁŠKOVÁ, PIVO A ŽENY, FOTO J. SEJKORA

Samozřejmě, to víme už od mladých let, že si někdy mozek dělá, co chce. A text nám prostě vypadne, ale to se díkybohu stává každému.

Tomáš: Jaký je tvůj běžný pracovní den?

Lída: V současné době, kdy už nemám doma syna, vstanu asi hodinu a půl před zkouškou, uvařím si kafe a dám sladkou snídani, projdu internet, hlavně Facebook, a zahraju si své oblíbené karty.

Tomáš: Ty seš takový ajťák? Hraješ hry?

Lída: Jenom pasións. A ten musím vždycky vyhrát, ať se děje, co se děje. Takže pak ve výsledku letím s vrtulí u zadku na zkoušku, i když bydlím pár metrů od divadla...

(SMÍCH) Po zkoušce si dám nějaký oběd buď v klubu, nebo doma a pak se jdu někam projít, když mám čas. Jak sedím často u počítače, snažím se to tím kompenzovat. Pak jdu zase zpátky do divadla na představení a po něm samozřejmě do klubu, protože bez toho to nejde, jak ostatně říkali už dávno velcí mistři: „I kdybyste měli chodit kolem divadla, nechoďte okamžitě po představení domů!“ Duševní hygiena je zkrátka potřeba. Když přijdu domů, pustím si nějaký dokument nebo detektivku na dobrou noc.

Tomáš: To mám taky rád. A co takhle o prázdninách, jezdíš na dovolenou?

Lída: No, teď už jsem dlouho nebyla. Ani na to nejsem zvyklá, naše rodina nikdy moc nejezdila. Chalupu jsme neměli. Když jsem

Tomáš: Ahoj Lído, máme spolu natočit rozhovor, ale budeme tomu spíš říkat přátelské posezení u skleničky nealka před společným představením. Jak dlouho už jsi u divadla?

Lída: Letos v srpnu to bude 40 let, co jsem podepsala smlouvu do svého prvního a posledního angažmá tady v Pardubicích.

Tomáš: Posledního? Takže žádný lano někam už nečekáš? (SMÍCH)

Lída: Že by třeba do Národního? Silně pochybuju! (SMÍCH)

Tomáš: Máš za těch 40 let nějakou top roli?

Lída: Měla jsem kliku na krásné role! Dodneška třeba vzpomínám na roli (a to už jsem v jednom rozhovoru řkala), kterou jsem nej dřív nechtěla a měla ji chuť vrátit.

To jsme se jednou jedinkrát dozvěděli už na začátku sezóny, jaké větší role koho z nás čekají. Jednoho po druhém si nás zval tehdejší ředitel Honza Hyhlík a mně řekl, že budu hrát v Obchodníku s deštěm krásnou roli Lízy a pak Emilii Marty ve Věci Makropulos. Samozřejmě jsem nechtěla tu druhou, přestože jsem ji nakonec hrála a inscenaci, kterou tehdy režíroval Oto Ševčík, milovala. To střídání poloh se mi nakonec zalíbilo – stalo se třeba, že jsem dopoledne hrála Lakomou Barku a večer Dámu s kaméliemi. (SMÍCH)

Tomáš: A co paměť? Naučila by ses to ještě dneska?

Lída: No to je právě to, co už nejzjistíš, když takové role nedostaneš. (SMÍCH) Ale jinak myslím, že jsem na tom ještě dobře.

byla malá, jezdili jsme do tátova rodiště – k babičce na Hlubokou. S mým synem jsme jeli párkrát k moři, ale to nás brzo omrzelo. A poslední roky spíš trávím prázdniny doma a věnuju se generálnímu úklidu bytu. A pak mám ještě dvě staříčké tety v Liberci a na Hluboké, tak je zajedu navštívit.

Tomáš: Za tetičkami jezdíš autem? Máš řidičák?

Lída: Ne ne, řidičák sice mám, ale nikdy jsem svoje auto neměla. Dřív jsem jezdila s našima, řídila jsem i na větší vzdálenosti, ale pak jednou – bylo krásně, svítilo sluníčko, užívala jsem si cestu a zpívala si, ale špatně jsem vybrala zatáčku a odřela jsem auto, co jelo proti mně.

Tomáš: Aha, takže „vy jste se, pane doktore, zase kochal...“

Lída: No, kochala jsem se... Všechno to dobře dopadlo, ale maminka si už pak nepřála, abych řídila, a tak jsem si za volant už nikdy nesedla. A vlastně to auto ani nepotřebuju. Když musím, jezdím vlakem nebo autobusem.

Tomáš: A co děti? Mluvíla jsi o synovi.

Lída: Ano, teď mu je 22 a studuje v Praze.

Tomáš: A není taky „postižený“ divadlem?

Lída: Ne, není. Ale je humanitně (v jeho případě i humanitárně) zaměřený. Je šikovný na jazyky, ale zároveň by chtěl být někde užitečný. Právě řeší, jestli by neměl dělat něco jiného než doteď – studuje takový výjimečný obor – koreanistiku. Bavila by ho třeba scenáristika nebo novinařina, těžko říct, kam se vrhne. Takže to divadlo možná nakonec i malinko jo.

Tomáš: A kdo ti teda doma dělá společnost? Nějaké zvířátko?

Lída: Hned tři! My jsme tam čtyři ženské! Samé kočky!

Tomáš: Máš ráda i jiná zvířata než kočky?

Lída: Všechny, jen mám trošku arachnofobii... I když ta už se zlepšila. Třeba v televizi mi pavouci nevadí.

Tomáš: Takže bys nechtěla chovat sklípka?

(POZORNĚMU ČTENÁŘI NEUJDE, ŽE V MINULÉM DÍLU SI TOMÁŠ NADŠENĚ VYKLÁDAL S VERONIKOU MACKOVOU O KDEJAKÉ HAVĚTI, A SVĚŘIL SE MJ., ŽE CHOVAL SKLÍPKANA, LÍDE UŽ ALE RADĚJI NEŘEKL, ŽE MU TEHDY NA UBYTOVNĚ UTEKL... – POZN. RED.)

Lída: V televizi mi to přijde hrozně zajímavé, ale mít ho doma! Ne, to by nedopadlo dobře!

Tomáš: Ty máš určitě ráda koně, ne? Tvůj manžel byl, myslím, koňák. (KAMIL KUCHOVSKÝ – POZN. RED.)

Lída: On to nebyl přímo manžel, byl to prostě můj muž, nevzali jsme se. Nejdřív jsme neměli potřebu a pak už jsme to nestihli. Koně jsem milovala vždycky. Když jsem se seznámila s koňákem, byla jsem na vrcholu blaha, jenže to byli dostihoví plnokrevníci, a to jsem záhy pochopila, že je něco úplně jiného...

Navíc jsem si tehdy vytvořila v hlavě nějaký divný strach a bála jsem se jezdit, abych nespádla. Ale na dostihy chodím, mám tam díky Kamilovi pořád spoustu kamarádů, i když už to bude vlastně 19 let, co umřel.

Tomáš: Takže vaše romantické víkendy spočívaly v tom, že jste se šli podívat na dostih?

Lída: No! Nebo jsme jeli. Mezi lidma od koní mi bylo vždycky moc dobře. Tehdy jsem byla na závodišti skoro denně.

Tomáš: Jak uzavřít naše přátelské posezení u nealka? ... Jaký máš ráda alkohol? Co pivo? Pivař nejsi?

Lída: (SMÍCH) Ne, přestože mám za sebou scénické čtení hry Pivo a ženy, pivař nejsem. Teď si občas ráda dám víno, ale nejdřív jsem dlouho vůbec nevěděla, že mi bude alkohol někdy chutnat. Třeba na vysoké jsme nepili vůbec...

Tomáš: Co to bylo za školu, proboha?! (SMÍCH)

Lída: DAMU! Ale o našem ročníku se říkalo, že je zvláštní. Dokonce se to řešilo na fakultní radě. A pan režisér Evžen Sokolovský starší prohlásil: „Já vím, jak to je. Oni jsou velice slušní, ale když pak rodiče jednoho z nich odjedou, udělají obrovský mejdan. A pak můžou být zase delší dobu hodní.“ Potom se octl na jednom našem večírku a následně musel na radě konstatovat: „Mýlil jsem se, oni jsou opravdu tak slušní.“

Tomáš: Tak na zdraví!

Lída: Na zdraví! ... Ale alkohol si dáme samozřejmě až po představení – abyste si nemysleli, milí čtenáři – mám tady Kofolu a Tomáš nealkoholické pivo.

T. LNĚNÍČKA, JAKO CLIFF V RODINNÉM PODNIKU, FOTO R. KALHOUS

MORAVSKÉ BEZ NÁPOVĚDY S VŮNÍ SEKANÉ

Malá scéna v podobě útulné kavárny hostila v únoru další díl diskusního pořadu **Bez nápoředy**, jenž plynule navázal na právě skončený GRAND Festival smíchu. Legrace a zábavy si diváci užili dostatek, neboť účinkujícím Janě Ondruškové, Milanu Němcovi, Lexovi Postlerovi ani moderátorce talk show Janě Uherové smysl pro humor rozhodně nechybí. Navíc si všichni pochutnali na výborné sekané, kterou speciálně pro tento večer společně upekly obě Jany. Pohodovou atmosféru můžete nasát z nabízených fotografií, vůni a chuť sekané však bohužel přenést neumíme... Proto při dubnovém díle s Petrou Janečkovou, Láďou Špinerem a Tomášem Lněničkou na shledanou!

RaŠ

LEXA POSTLER SI DROBNÝM ZRANĚNÍM V OBLIČEJI NÁLADU KZAKIT NENECHAL A OSTOŠEŠT BAVIL PUBLIKUM.

JANA ONDRUŠKOVÁ STÍHALA VYPRÁVĚT A PŘITOM I ROZDÁVAT VÝBORNOU SEKANOU.

MILAN NĚMEC PŘIDAL K DOBRU HNED NĚKOLIK „HISTOREK Z NATÁČENÍ“.

FOTO J. SEJKORA

INTERNATIONAL FESTIVAL
**Jazz
Dance
Open 2016**
SINCE 2004

Východočeské divadlo Pardubice

Středa 01. 06. 2016 – úterý 07. 06. 2016

VÝSTAVY | EXHIBITIONS

XIII. ročník festivalu otevře výstava Evy Tomkové – „VERŠOKRESBY“. Výstava vítězných prací dětské výtvarné soutěže „Kreslíme a malujeme s festivalem 2016“. Foyer divadla, přízemí, do 7. 6. 2016.

Sobota 04. 06. 2016, 19.00

GALAVEČER | GALAEVENING

Fotografie Evy Stanovské. Slavnostní zahájení taneční části festivalu 2016. Zahraniční umělci.

Neděle 05. 06. 2016, 17.00

SOUTĚŽNÍ DEN | COMPETITION DAY

Fotografie Evy Stanovské. Soutěžní taneční projekty. Udílení Cen mezinárodní poroty a diváků.

Pondělí 06. 06. 2016, 10.00

DANCESHOW

Fotografie Evy Stanovské. Zadáno pro školy.

Taneční sál Konzervatoře Pardubice, Dům hudby

Pondělí 06. 06. 2016, 14.00

DÍLNY | WORKSHOPS

Výuka pro všechny zájemce bez rozdílu věku a taneční zdatnosti. Lekce lze sledovat jako divák.

Jazztangens Club

Úterý 07. 06. 2016, 20.00

OLGA SERGEYEVA & BORIS TERESHKIN
ZPÍVAJÍ JAZZ (Rusko, Sibiř)

Večer se koná ve spolupráci s Jazztangens Club.

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK:

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO

PARDUBICE, od 1. dubna 2016

+420 466 616 432, obchod@vcd.cz

JAZZTANGENS CLUB

Jindřišská 698, jazztangens@flx.cz

TICKETPORTAL

www.machovadance.cz

www.vcd.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 WWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
 JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 TELEFON: 466 616 423
 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
 PÁTEK 10:00 - 24:00
 SOBOTA 16:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

Synthesia

Chemie pro budoucnost

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
 OPATOVICE

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

 Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

 Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

Alukov
 DOTVÁŘÍME DOMOV...

 NADACE
 LENKY A ROMANA
 ŠMIDBERSKÝCH

[jhv - engineering]

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

LOUDA
 AUTO

 deník

 Pardubice
 Český rozhlas

 ZUBR
 PARDUBICKÁ TELEVIZE

 Country
 RADIO

 RADIO ČERNÁ HORA
 104.4

 V1
 východočeská televize

Informační server
 WWW.PARDUBICE.CZ

 Radio Pohoda
 ROCK & BEAT
 WWW.RADIOPOHODA.NET

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

 ComArr

BARTH MEDIA

 HAK

 P
 CENTRUM

 VCES
 VÝCHOVOTVŮRČÍ CENTRUM

 MULTI

 Kavárny

era

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ BŘEZEN 2016 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: L. ŠPÍNER A P. JANEČKOVÁ, ZAHÁJENÍ GRAND FESTIVALU SMÍCHU, FOTO M. KLÍMA